

Vi har i dag på forsiden af Jyllands-Posten set, at Venstres skatteordfører har ført sig kraftigt frem. Det var da en dagsorden, som var til at diskutere, men vi fik jo ikke i dag noget svar på, om det er Venstres politik. Den sidder hr. Anders Fogh Rasmussen med, men hr. Anders Fogh Rasmussen har ikke været på talerstolen, så derfor spørger vi stadig væk: Hvad vil Venstre?

Vi har hørt, at Venstre vil valgfrihed. Det er jo et godt liberalt synspunkt. På mange punkter kan vi også fra radikal side sige, at vi hylder valgfriheden, men vi hylder den jo kun i det omfang, der er noget at vælge, der er reelle valg til stede. Det, der er tale om her, når man siger et frit sygehusvalg til de private sygehuse, er et frit slagsmål om 100, måske 200, senge, og det giver jeg ikke så meget for.

Jeg giver ærlig talt heller ikke meget for friheden til at blive hjemmegående mor på det offentliges regning, hvis kommunen altså kan og vil tilbyde en institutionsplads, og det er det, jeg har forstået er Venstres valgfrihed. Det er ikke noget reelt valg, og det er i hvert fald ikke nogen prioritering af offentlige penge. Det synes vi egentlig i Det Radikale Venstre er for dårligt, hvis det er det, Venstre kan byde på.

Jeg har set, at hr. Anders Fogh Rasmussen så igen den 6. september har udtalt sig om, hvad Venstre vil, og her har sagt: Jamen reformer gemmer vi til efter et folketingsvalg. Så vi kan altså alle sammen vente og se, hvad der sker efter et folketingsvalg. Det bliver jo interessant.

Men som debatten her i dag har vist, er der alligevel tre ting, som vi vil forfølge i løbet af de kommende måneder og blive ved med at spørge Venstre om:

Vi vil blive ved at spørge Venstre om, hvad de egentlig vil på udlændingeområdet. Som hr. Buksti sagde på et tidligere tidspunkt, så vil en del af det parlamentariske grundlag, som Venstre regner med at bygge på, jo prøve at lovfæste arvesølvet med Dansk Folkeparti i spidsen og med en vis støtte fra Det Konservative Folkeparti, så vidt jeg forstår den nye konservative leder, men i hvert fald, som jeg da heldigvis har kunnet lytte mig til, i dyb modstrid med, hvad både CD og Kristeligt Folkeparti vil. Der er unægtelig nogle spørgsmål her, som jeg synes Venstre bør besvare. Hvor placerer man sig mellem de to unægtelig meget, meget afvigende alternativer?

Det andet, jeg gerne vil høre Venstres mening om og vil blive ved at spørge om, er: Hvor pla-

cerer Venstre sig i den debat, som vi er i fuld gang med om det spaltede arbejdsmarked, om det stigende antal, der er på langvarig kontanthjælp, og som blev sat af på perronen, da velfærdstoget kørte? Er det en offentlig jobskabelsesmodel, som vi forstår at CD og SF i et vist omfang ønsker, hvor man tager afstand fra aktivering? Er det markedsmodellen, sådan som hr. Brixtofte i Farum har forsøgt den med arbejdstest og andre ting? Eller er det lade stå til-modellen, hvor man accepterer, at flere og flere havner i førtidspension? Hvad er det, Venstre vil?

Endelig er der selvfølgelig et af de afgørende spørgsmål: Hvad vil Venstre med Dansk Folkeparti? Det kunne vi heller ikke få noget klart svar på overhovedet i dag.

Lad mig så også beskæftige mig et øjeblik med noget, som har været ganske vigtigt i debatten, nemlig den form for danskhed, som Dansk Folkeparti står for:

Jeg synes, at det er ubehageligt at se den måde, som Dansk Folkeparti prøver at tage patent på danskheden på. Det skal ikke lykkes. Jeg får en dårlig smag i munden, når jeg ser kynisk misbrug af danske symboler som sangen, flaget, ja sågar Dannevirke. Jeg føler i og for sig, at det er en udpræget udansk måde at lave politik på, når man er topstyret, sådan som vi kan se det. Efter min mening spiller Dansk Folkeparti på de laveste instinkter i politik, nemlig på frygt, på afmagt, på polarisering, og splitter det danske samfund og den identitet, som vi burde gøre alt for at bevare.

Dansk Folkeparti forsøger at bilde os alle ind, at historien kan sættes i stå, at Danmark kan gøres til et frilandsmuseum, hvor Richard Ragnwald underholder, hvor A.P. Møller giver tilskud, og hvor fru Pia Kjærsgaard er kustode. Den går ikke. Sådan ser verden ikke ud – heldigvis kunne man så tilføje.

Vi andre vil så yderligere tilføje, at den åbne verden ikke er en trussel mod Danmark; den er en mulighed. Vi skal ikke i kuvøse. Vi kan godt tåle fri luft i vores samfund.

Vi har også i dag oplevet meget taktik. Det gør man i Folketinget. Det er der ikke noget galt i. Men vi kan få så meget taktik ind i den daglige rytme i Folketinget, at vi glemmer problemerne, at vi får fedtspil, og det er altså problemerne, vi skal angribe, og ikke vælgerne.

Vi skal forsøge at være fælles om løsningerne. Vi skal arbejde for samhørighed og for den fælles identitet og måske meget oftere, end vi er